

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

6-St-2007/16-55

197

Republika Hrvatska 21 PŽ-6599/2017-3
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
STALNA SLUŽBA U DUBROVNIKU
IZ RUKE DUBROVNIK Preko pošte

08-01-2018

Predano za poštu obično-prep. dne 04.01.2018
POŠTA ZAGREB R. 05 144 143 7
Broj primjerka 3 priloga
Taksirano KN POTPIS

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Zubović, predsjednice vijeća, Branke Vučaj, sutkinje izvjestiteljice i Nevenke Marković, članice vijeća, u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom VIAM d.o.o. u stečaju, OIB 61581848671, Dubrovnik, Dr. Ante Starčevića 29, kojeg zastupa stečajni upravitelj Dragan Josip Knežević, Dubrovnik, odlučujući o žalbi razlučnog-stečajnog vjerovnika OTP banka Hrvatska d.d., OIB 52508873833, Zadar, Ulica Domovinskog rata 3, kojeg zastupaju odvjetnici u Odvjetničkom društvu Šiško i partneri j.t.d., Split, protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu, Stalne službe u Dubrovniku poslovni broj St-2007/2016-32 od 5. listopada 2017., u sjednici vijeća održanoj 5. prosinca 2017.

riješio je

Uvažava se žalba razlučnog-stečajnog vjerovnika OTP banka Hrvatska d.d., Zadar, Ulica Domovinskog rata 3, ukida rješenje Trgovačkog suda u Splitu, Stalne službe u Dubrovniku poslovni broj St-2007/2016-32 od 5. listopada 2017. i predmet vraća tom sudu na ponovan postupak.

Obrazloženje

Pobijanim je rješenjem ukinuta odluka skupštine vjerovnika donesena na skupštini vjerovnika navedenog stečajnog dužnika održanoj 5. listopada 2017., kojom je odlučeno da se neće nastaviti poslovanje stečajnog dužnika.

Protiv tog je rješenja pravovremenu žalbu podnio navedeni vjerovnik ne navevši u žalbi određene zakonske žalbene razloge, s prijedlogom žalbenom sudu pobijano rješenje ukinuti.

Žalba je osnovana.

Odgovor na žalbu podnio je stečajni dužnik te, osporavajući osnovanost žalbenih navoda, predlaže žalbu odbaciti, podredno, odbiti.

Pobijano je rješenje ispitano sukladno članku 365. stavku 2. u vezi s člankom 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11 - pročišćeni tekst i 25/13) u vezi s člankom 10. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17) u granicama razloga navedenih u žalbi, pri čemu je žalbeni sud pazio po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. tog Zakona kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Prema obrazloženju pobijanog rješenja, u sažetku, sud navodi da je odluka skupštine da se neće nastaviti poslovanje stečajnog dužnika, protivna zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika. Takvu je odluku sud donio nakon što je razmotrio i ocijenio sve navode vjerovnika, stečajnog upravitelja te izvješće stečajnog upravitelja.

Iz izvješća stečajnog upravitelja pripremljenog za izvještajno ročište u odnosu na odlučnu činjenicu o mogućnosti za nastavak poslovanja na kojem se, zapravo, odluka suda temelji, razvidni su sljedeći odlučni navodi: da je stečajni dužnik i nakon otvaranja stečajnog postupka nastavio obavljati građevinske radove započete na temelju kooperantskog ugovora prije otvaranja stečajnog postupka (slijedom čega su s radnicima zatečenim na dan otvaranja stečajnog postupka zaključeni ugovori o radu na određeno vrijeme); da uz prihode od obavljenih građevinskih radova – kao primarnih, stečajni dužnik ostvaruje i mali dio prihoda od zakupa poslovnog prostora u zgradi čiji je vlasnik; da bi se u daljnjem poslovanju stečajni dužnik trebao usmjeriti isključivo na građevinske poslove; da je kroz razdoblje od otvaranja stečajnog postupka dužnik ostvario konkretne prihode od kojih je podmirio radnicima plaću iz otkaznog roka (srpanj, kolovoz i rujan 2017.), što pokazuje da može poslovati i ostvarivati višak prihoda; da su stečajnom dužniku već ponuđena još dva kooperantska ugovora na novim građevinskim projektima - vođenje i izgradnja dva stambeno poslovna objekta u Dubrovniku koji bi omogućili prihod od cca. tri do četiri milijuna kuna kroz sljedeću godinu dana, a što bi sve bilo onemogućeno bez nastavka poslovanja te se vjerovnici stečajnog dužnika, osim razlučnih, ne bi uspjeli namiriti.

Utvrđenje i odluku suda žalitelj osporava, u bitnom, sljedećim tvrdnjama: da je predmet razlučnog prava jedina nekretnina u vlasništvu stečajnog dužnika, da bi se svi, budući da troškovi nastavka poslovanja stečajnog dužnika i troškovi izazvani radnjama stečajnog upravitelja i upravljanjem stečajnom masom kao i tražbine zaposlenika stečajnog dužnika koje bi dospjele nakon otvaranja stečajnog postupka, namirivali prioriteto iz jedine imovine stečajnog dužnika, prije tražbine razlučnog vjerovnika (članak 254. i 156. Stečajnog zakona), slijedom čega odluka o nastavku poslovanja nije odluka koja ne bi imala nikakav utjecaj na namirenje razlučnog vjerovnika. Dalje žalitelj upućuje da iz izvješća stečajnog upravitelja nije razvidno koji kooperantski ugovori su sklopljeni ili koji će biti sklopljeni i radi kojih bi se trebalo nastaviti poslovanje stečajnog dužnika; da nije razvidno ni s kojim strojevima i alatima bi se poslovanje nastavilo te na temelju čega je izračunat možebitni prihod (tri do četiri milijuna kuna kroz godinu dana), s kojim ukalkuliranim troškovima, s koliko zaposlenih radnika i sl. Upućuje i na izjavu stečajnog upravitelja danu na izvještajnom ročištu da nije moguće nastaviti poslovanje bez nekretnine na kojoj je zasnovano žaliteljevo razlučno pravo. Žalbeni sud prihvaća i nalazi osnovanim navode u žalbi, budući da iz dostavljenih isprava u spisu te na temelju iznesenih utvrđenja o odlučnim činjenicama glede odluke skupštine vjerovnika koju je stečajni sudac ukinuo pobijanim rješenjem, žalbeni sud nalazi da su

žalbenim navodima osnovano dovedena u sumnju utvrđenja prvostupanjskog suda na kojima temelji pobijanu odluku.

Prvostupanjski sud je u obrazloženju prvostupanjskog rješenja prvotno naveo da stečajni, ujedno i razlučni, vjerovnik (žalitelj), odlukom o nastavku poslovanja ničim ne bi bio oštećen u konzumiranju svog razlučnog prava i naplati svoje tražbine prodajom stvari (nekretnine) na kojoj postoji razlučno pravo. Dalje slijede navodi da bi odlukom o nenastavljanju poslovanja stečajnog dužnika bili oštećeni svi ostali stečajni vjerovnici, budući da bez odluke o nastavku poslovanja ne bi bilo prihoda u stečajnu masu ostvarenih poslovanjem, te na taj način iz smanjene stečajne mase bi se stečajni vjerovnici sigurno manje naplatili u svojim priznatim tražbinama, ako bi se uopće uspjeli. Zaključuje sud da bi se prihodima iz nastavka poslovanja otvorila mogućnost namirenja priznatih tražbina stečajnih vjerovnika u njihovom dijelu (ili možda u cijelosti, zavisno od uspješnosti i dugotrajnosti vremena nastavka poslovanja), posebno zbog toga što prema navodima stečajnog upravitelja postoje osigurana najmanje dva kooperantska ugovora koja bi stečajnom dužniku u slučaju nastavka poslovanja donijela mjesečni prihod od oko protuvrijednosti iznosa od 40.000,00 do 50.000,00 EUR i dobit u mjesečnom iznosu od 120.000,00 do 150.000,00 kn.

Obrazlažući iznesene navode i zaključke, sud rekapitulira nesporne činjenice – da je odluka skupštine vjerovnika (ukinuta pobijanim rješenjem) donesena stoga što je žalitelj imao natpolovičnu većinu prisutnih glasova, dok su svi nazočni stečajni vjerovnici (osim žalitelja) glasovali za nastavak poslovanja stečajnog dužnika. Dalje sud navodi da je, nakon razmatranja i ocjene svih navoda vjerovnika, stečajnog upravitelja kao i izvješća stečajnog upravitelja, utvrdio odluku skupštine protivnom zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika te ju je pobijanim rješenjem ukinuo. Međutim, sud je propustio u obrazloženju objasniti razloge zbog kojih je donio odluku navedenu u izreci, odnosno, dati razloge o svojim utvrđenjima proizašlim iz razmatranja i ocjene kojima bi u potpunosti opravdao uvjerenje da je odluka skupštine da se neće nastaviti poslovanje stečajnog dužnika, protivna zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika.

Kako u pobijanom rješenju u odnosu na protivnost zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika nema razloga o odlučnim činjenicama, tako je prvostupanjski sud počinio bitnu postupovnu povredu iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku u vezi s člankom 10. Stečajnog zakona, na koju i žalbeni sud pazi po službenoj dužnosti, ali na koju i žalitelj sadržajem žalbenih navoda osnovano ukazuje u žalbi.

Iz navedenih je razloga na temelju članka 380. točke 3. Zakona o parničnom postupku u vezi s odredbom članka 10. Stečajnog zakona, riješeno kao u izreci.

U ponovljenom će postupku sud jasno i argumentirano obrazložiti, između ostalog, radi kojih razloga utvrđuje da žalitelj odlukom o nastavku poslovanja ničim ne bi bio oštećen u konzumiranju svog razlučnog prava, koji su to razlozi zbog kojih prihvaća navode stečajnog upravitelja da su ponuđena još najmanje dva kooperantska ugovora na novim građevinskim projektima koji bi omogućili prihod od cca. tri do četiri milijuna kuna kroz sljedeću godinu dana, odnosno, da su osigurana najmanje dva kooperantska ugovora koja bi donijela mjesečni prihod od oko protuvrijednosti iznosa od 40.000,00 do 50.000,00 EUR i dobit u mjesečnom iznosu od 120.000,00 do 150.000,00 kn te na kojim su referencama utemeljene mogućnosti

21 PŽ-6599/2017-3

ispunjenja tih mogućih budućih poslova kao i izračun budućih prihoda te će donijeti novu, na zakonu osnovanu odluku koju će jasno obrazložiti na način da ju je moguće ispitati.

Zagreb, 5. prosinca 2017.

Predsjednica vijeća
Dubravka Zubović, v. r.

Za točnost otpavka – ovlaštenu službenik
Brankica Curman